

протојереј Александар Шаргунов
РЕЧ - НАЈВИША СТВАРНОСТ

Реч је највиша стварност. Тамо где је поверење у истинске речи, тамо је висина духовности, детиња вера. Но, знајући ову особину руског човека и користећи се искуством комунистичког периода – непријатељи освојивши мас-медије (СМИ) отимају стварност од руских људи и остављају им речи, мада и њих такође већ отимају. Две бабушке на клупи пред кућом говоре: „Сада је дозвољено да деца псују, ја сам то чула на телевизији“.

„По словима твојим ће ти се судити и по словима твојим ћеш се оправдати“ – каже Христос. Сада се већ чини да је касно говорити, све је већ казано. Све што ми данас говоримо, хиљаду пута смо говорили и говорили. И од понављања речи престају да буду делатне. Наступило је време када су све речи само голицање аждаје. Но, пробајте да предузмете било какво дело и дракон почиње да бије репом. Сећам се да сам ове речи

Хришћанин је дужан да се свим средствима и на сваки могући начин бори против разврата. Мора се супротставити масовном изопачавању људи, између осталог и парадама содомита који својим поворкама у хришћанским земљама скрнавe земљу орошену крвљу мученика.

Хришћанин има и религијску и грађанску дужност да и своју породицу и народ штити од неморала. Посебно децу морамо чувати од содомита, као од некакве духовне заразе, зато што се разврату учи још од малих ногу. Треба се бунити у законским оквирима, треба разоткривати демонску суштину разврата, посебно содомског греха. Морамо бити проповедници хришћанства, с тим да наше речи буду потврђене примерним животом, јер ће само тако имати духовну снагу.

Али ако човек говори против содомије, а након тога мирно седне испред телевизора или компјутера и почне да ужива у сценама разврата, његове речи биће сличне граду без кише који није у стању да напоји жедну земљу друге душе.

архимандрит Рафаил (Карелин)

Постоји магија штампане речи, како је говорио Пушкин. Руски човек је нарочито подложен тој магији, но простота и поверљивост без Христа постају оном простотом која је „гора од лоповлука“.

И друго, сада је време обесмишљавања, обесцењивања речи. Човек је словесно биће.

изговорио и пре четири године. Но, чини се да ће убрзо и дела бити голицањем и уједом комарца за дракона, све док се не јави Христос и не убије све непријатеље Своје дисањем уста Својих.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ПРАВОСЛАВНИ ПРАЗНИЦИ

БЛАГОВЕСТИ

Лк. 1, 24 - 38, зч. 3; Јевр. 2, 11 -18, зач. 306.

јеромонах Григорије Светогорац
БЛАГОВЕСТИ - ПОЧЕТАК СПАСЕЊА

Почетак јеванђеља спасења јесте празник — сасвим исправно назван — Благовести. Као што говори један отац Цркве, благовешћу коју је примила благодатна Богородица започеше сва добра која смо од Бога примили.

Пуноћа овог празника возглављује догађај који прослављамо: „Данас је почетак нашега спасења, и откривење превечног тајинства: Син Божији постаје Син Дјеве, и Гаврил благодат благовести. Стога и ми са њим Богородици ускликнимо: Радуј се, благодатна, Господ је с Тобом!“

Јеванђелист Лука, описујући догађај благовести Богородици, пише: У шестом месецу трудноће Јелисаветине, арханђел Гаврил приступи Дјеви у Назарету, и рече јој: *Радуј се, благодатна! Господ је с тобом,*

благословена си Ти међу женама! Док је Пресвета размишљала шта би могао да значи овакав поздрав, арханђел јој рече: Не бој се, Марија, јер си нашла благодат у Бога! И ево зачећеш и родићеш сина, и нађенућеш му име Исус. На питање Пресвете: Како ће то бити кад ја не знам за мужа? — арханђел јој одговори: Дух Свети доћи ће на тебе, и сила Вишњега осјениће те; зато и оно што ће се родиће биће свето, и назваће се Син Божији. Тада Пресвета одговори арханђелу: Ево слушајкиње Господње — нека ми буде то ријечи твојој!

Свети Јован Дамаскин пише да је након сагласности Пресвете дошао на њу Дух Свети, дајући јој снагу да прими Бога Логоса и да га роди. Након тога дође у њу Син Божији, као божанско семе, и начини тело своје са разумном душом и умом, не семеном него ствара-

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

њем, уз садејство Духа Светога. У часу када је арханђел поздрављао Пресвету Богородицу, истовремено са гласом арханђела, оваплотио се Христос: „Са гласом Гаврила који говори: Радуј се! — оваплоти се Господ свију“

Једна химна празника Благовести тумачи најдубље значење девственог зачећа: Данас је блавест радости и прослава девствености. Доње, тј. човек, придружује се и сједињује са горњим, тј. са Богом. Нови Адам постаје.

Тело људско, обожењем плоти коју је узео Христос, постаје храм Божији. Каква велика тајна! Начин унижења Божијег је несазнатљив, начин зачећа није могуће описати. Анђео се силно чуди што девствена утроба прима Сина Божијег. Дух Свети се шаље и Отац небески благоволи и саглашава се.

Последњи израз тропара, који је исти као и реч арханђела Пресветој: Дух Свети доћи ће на тебе, и сила Вишњег осјениће те, открива нам да је дело божанске икономије (домостроја) и спасења човека заједничко дело Свете Тројице. Јер, према светим оцима, Вишњим се назива Отац, док је сила Вишњег Син и Логос Божији. Тако, Отац је Тај који благоизволи да се Син оваплоти, Син и Логос Божији је Тај који се оваплоћује, а Дух Свети осењује Дјеву и савршава велику тајну оваплоћења.

Богоносни оци наглашавају да чим се Логос Божији сјединио са човечанском природом — обожио ју је. Као што говори једна празнична химна, Бог је постао човек да благодаћу учини човека богом.

Свакако, обожење човека претпоставља вршење заповести Божијих. Свети Максим говори да Син Божији, који се оваплотио од Духа Светога и Марије Дјеве, будући да је човекољубац, свагда хоће да се рађа међу онима који то желе. И свети Симеон Нови Богослов пише: „Срећан је онај који ће видети Исуса Христа, јер се у њему Христос уобличио, зато ће он видети и Мајку Христову и сам бивајући чедо Христово, као што је Христос и обећао када је рекао: „Мајка моја и браћа моја су они, који слушају и врше реч Божију“ У ком делу тела (нашег) се уобличава Христос? Уобличава се у срцу нашем, али не телесно већ нетелесно као што и доликује Богу“

Блага вест Дјеве да ће зачети и да ће родити Сина и Логоса Божијег, и да ће тако уистину постати Богородица, јесте блага вест сваком верном хришћанину, да је, благодаћу Пресветога Духа, могуће постати истинита богорадица и истинити богоносац.

Нека бисмо се сви удостојили да у себи окусимо радост рођења Христовог.

архиепископ Јован (Шаховској)
АПОКАЛИПСА СИТНОГ ГРИЈЕХА (6)

Не бива увијек срамота њима говори о Богу; некада човјека зна да буде стид од Бога када пред људима говори о Њему. Свијет инстинктивно осјећа да је у ситуацији у којој се он налази сво вријеме — мањи гријех ћутати о Христу, него што је о Њему говорити. И ево, људи ћуте о Богу. Страшан симптом. Свијет се наводњава легионима ријечи; језик човјеков је опседнут тим пустим легионима и — ни ријечи, готово ни једној јединој ријечи о Богу, и Почетку и Крају и Средоточју свега.

Јер, проговорити о Богу значи — аутоматски обличити и себе и цијели свијет. А ако се ријеч о Богу ипак и каже, тешко ју је изговорити до краја — и пред собом и пред свијетом.

Ако човјеку нису одвратни његови мали гријехови, он је духовно болестан. Ако одвратност постоји, али „нема се снаге“ на двладати слабост, значи, она се оставља док човјек не покаже своју вјеру у борби са нечим за њега опаснијим од те слабости, а она му се оставља ради смирења. Јер, није мало људи који су најзглед непорочни, који нити пуше нити пију, али су налик, према Лествичнику, на „гњилу јабуку“, односно, који су препуњени, јавном или тајном, гордошћу. И нема друге, него да се њихова гордост смири неким падом. Али изван Царства Божијег и његових закона остаје онај који, из ових или оних разлога, сам себи

„дозволи“ ситне гријехе. Такав човјек, „успављујући“ своју савјест, постаје неспособан да претупи границу стварног живота духа. Он заувјек остаје налик на младића који прилази Христу и истог тог тренутка од њега са тугом одлази — некада, чак, и без туге, из простог разлога... да би... „запалио“!

Ригорозност и пуританство су потпуно туђи јеванђеоском духу. Фарисејска праведност без љубави, у очима Божијим, тамнија је од сваког другог гријеха. Али је топло-хладност хришћана у испуњењима заповиједи — такође тамна. И фарисеји, и они који тргују и пуше у храму Божијем — подједнако бивају изгнани из храма.

Јер, воља Божија јесте „освештање наше“ (1 Сол. 4,3). Префињена савјест ће сама изоштрити вид ради распознавања те туђе прашине која лежи на ранама душе.

Син Божији и Син Човјечији дао нам је једну заповијед о жудњи: „Будите савршени, као што Отац ваш Небески савршен јесте“. У њој Господ као да нам говори: Људи, Ја вам не дајем мјере — одредите је сами. Одредите сами мјеру ваше љубави према чистоти Мојој и мјеру нашег послушања тој љубави.

